

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z odwołania PPUH S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanego J. D.
o objęcie ubezpieczeniem społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, także w swym publikowanym orzecnictwie, że jako kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem

zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Mimo wniesienia skargi z zarzutami z obydwu podstaw wskazanych w art. 398³ § 1 k.p.c. jej treść sprowadza się do zakwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Tymi ustaleniami, w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany, ponieważ podniesiony w skardze zarzut naruszenia wyłącznie art. 233 § 1 k.p.c., jako jednoznacznie dotyczący ustalenia faktów oraz oceny dowodów, - z mocy art. 398³ § 3 k.p.c. – nie może stanowić podstawy skargi kasacyjnej. W świetle tych ustaleń natomiast przytoczone w niej zarzuty naruszenia powołanych przepisów prawa materialnego dotyczących cywilnoprawnych umów (o dzieło oraz o świadczenie usług) są bezprzedmiotowe, skoro podstawą zaskarżonego wyroku jest ustalenie, że wnioskodawcę z zainteresowanym łączyła umowa o pracę. Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że od początku orzekania kasacyjnego, czyli od ponad dziewięciu już lat konsekwentnie wyjaśnia, że nagminne używanie w kasacjach zwrotu: „przez co doszło” do naruszenia prawa materialnego lub procesowego nie jest samo przez się ani konkretyzacją podstawy kasacyjnej, ani jej uzasadnieniem. Tak sformułowany zarzut uniemożliwia weryfikację jego zasadności powodując niedopuszczalność kasacji (postanowienie z dnia 22 maja 1997 r., II UKN 135/97 – notka OSNAPiUS 1998 r. nr 3, poz. 9). Zastąpienie w niniejszej skardze zwrotu „przez co doszło” zwrotem „wskutek przyjęcia” jest bez znaczenia prawnego, skoro naruszenia prawa materialnego jej autor postawił w zestawieniu ze stanem faktycznym odmiennym od przyjętego za podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że podjęta w kasacji krytyka ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji bez wykazania, że zostały dokonane z naruszeniem konkretnych przepisów postępowania i to z naruszeniem, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy – jest bezskuteczna (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 8 maja 1997 r., II CKN 99/97).

Wprawdzie, omówione wadliwości przytoczonych podstaw skargi kasacyjnej stanowią wystarczającą przesłankę odmowy przyjęcia jej do rozpoznania, jednakże Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że przedstawione „zagadnienia” nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. „Wytwarzanie elementów składowych” może być przedmiotem umowy o dzieło, lecz o takim

zakwalifikowaniu umowy zawartej pomiędzy stronami nie decyduje wykładnia powołanych przepisów prawa materialnego, lecz ocena cech charakterystycznych konkretnej umowy, czyli wynik oceny okoliczności faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 września 1998 r., I PKN 334/98 (OSNAPIUS 1999 r. nr 20, poz. 646). Drugie zagadnienie: „czy brak możliwości kwestionowania przez stronę oceny dowodów dokonanej przez Sąd odnosi się również do sytuacji, gdy zdaniem strony Sąd oceny tej dokonał w sprzeczności z zebrany materiał” jest bezsensowne. Jeśli bowiem, zdaniem strony, „dokonana przez Sąd ocena dowodów nie jest sprzeczna z zebrany materiał”, to strona ta nie ma powodów do jej kwestionowania w postępowaniu kasacyjnym. W takiej sytuacji, „brak możliwości kwestionowania przez stronę oceny dowodów” jest bezprzedmiotowa. Zakaz z art. 398³ § 3 k.p.c. ma więc zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy strona kwestionuje dokonane przez Sąd orzekający ustalenia faktów lub ocenę dowodów stanowiące podstawę zaskarżanego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 398¹⁰ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.